

KOMENDA GŁÓWNA POLICJI
BIURO PRAWNE

ISSN 1506-5170

B i u l e t y n P r a w n y

Nr 2 (40)

W a r s z a w a 2 0 1 0

K O L E G I U M R E D A K C Y J N E

Dariusz JANKOWSKI, Bronisław KACHNIKIEWICZ, Hanna KARASZEWSKA, Kazimierz KOWALSKI, Jan ŁOZIŃSKI, Anna NIEWIADOMSKA, Izabela NOWICKA, Ewa RUDNICKA (sekretarz), Maciej SŁAWIŃSKI (przewodniczący), Barbara ŚWIĄTKIEWICZ (zastępca przewodniczącego), Danuta TRUŚ

REDAKCJA I KOREKTA

EWA RUDNICKA

PROJEKT OKŁADKI

DANUTA CZERSKA

SKŁAD KOMPUTEROWY

MAGDALENA NALEWAJEK

© COPYRIGHT BY BIURO PRAWNE KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI

WYDAWNICTWO CENTRUM SZKOLENIA POLICJI W LEGIONOWIE
ZAM. NR 81/2010; NAKŁAD 470 EGZ.

ISSN 1506-5170

SPIS TREŚCI

M. SŁAWIŃSKI , <i>Streszczenie zmian w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. nr 182, poz. 1228)</i>	5
K. CHOIŃSKI , <i>Mianowanie osoby posiadającej stopień wojskowy na odpowiedni stopień policyjny (stanowisko prawne)</i>	17
D. TRUŚ, K. CHOIŃSKI , <i>Zasadność użycia broni palnej, a tym samym wdrożenia czynności przed użyciem broni palnej, w tym oddania strzałów ostrzegawczych przez policjanta z KPP w Hajnówce (stanowisko prawne)</i>	25
M. SŁAWIŃSKI , <i>Która jednostka organizacyjna Policji jest właściwa do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego wobec osoby czasowo oddelegowanej do służby (pracy) w innej jednostce organizacyjnej Policji?</i>	29
D. TRUŚ, K. CHOIŃSKI , <i>Interpretacja art. 110 ustawy o Policji (opinia prawna)</i>	31
R. LEWANDOWSKI , <i>Pobieranie opłaty za przechowywanie broni i amunicji złożonej do depozytu Policji przez osobę deponującą, która weszła w jej posiadanie po osobie zmarłej (opinia prawna)</i>	34
D. TRUŚ , <i>Dodatkowe wynagrodzenie radcy prawnego (stanowisko prawne)</i>	37
R. ŻURAWSKI , <i>Wystawianie przez Policję zaświadczeń o zagubionych dokumentach osobistych (opinia prawna)</i>	40

Maciej S Ł A W I Ń S K I

radca prawny

Komenda Główna Policji

Streszczenie zmian w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. nr 182, poz. 1228)*

„Objęcie przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej w 2011 r. stawia przed polską administracją państwową szereg wyzwań wymagających podjęcia pilnych kroków. Jednym z nich jest postulowane od dawna przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych dostosowanie polskiego systemu ochrony informacji niejawnych do reguł i praktyki obowiązującej w instytucjach Unii Europejskiej i w krajach członkowskich. Można z dużym prawdopodobieństwem przewidywać, że brak zmiany przepisów dotyczących ochrony informacji niejawnych istotnie utrudniłby, a w wielu przypadkach wręcz uniemożliwiłby realizację zadań związanych z prezydencją. **Dotyczy to szczególnie możliwości znacznie bardziej elastycznego traktowania zasad ochrony informacji o niskich klauzulach tajności, co w strukturach unijnych umożliwi szybkie, bieżące wykorzystanie tych informacji w pracy grup roboczych oraz ich sprawne przekazywanie i przetwarzanie**

---

* Streszczenie obejmuje zmiany najbardziej istotne, zwłaszcza dla praktyki w zakresie ochrony informacji niejawnych w Policji.

nie w systemach teleinformatycznych.” – (z uzasadnienia projektu rządowego).

Zmiany generalne

1. Rezygnacja z podziału informacji niejawnych na tajemnicę państwową i służbową.
2. Odejście od rozbudowanych, formalnych wykazów informacji niejawnych na rzecz jednoznacznego zobowiązania wytwórców informacji do kierowania się nowymi definicjami klauzul.
3. Rezygnacja z traktowania informacji, dotyczących prawnie chronionych interesów obywateli i jednostek organizacyjnych, jako informacji niejawnych. Ochronie przewidzianej przepisami ustawy powinny podlegać tylko takie informacje, których ujawnienie przyniosłoby szkody interesom państwa, gdyż sposób postępowania z informacjami dotyczącymi obywateli i jednostek organizacyjnych, a objętymi tajemnicami różnego rodzaju, jest przewidziany w innych ustawach, normujących te tajemnice.
4. Umożliwienie stosowania zarządzania ryzykiem przy określaniu wymogów bezpieczeństwa fizycznego i teleinformatycznego.
5. Rezygnacja ze ścisłej kontroli obiegu dokumentów o niższych klauzulach, a zwłaszcza o klauzuli „zastrzeżone”.
6. Rezygnacja ze zbędnych środków ochrony informacji o niskich klauzulach.

Najważniejsze zmiany szczegółowe

(zmiany szczególnie dotyczące Policji – wytłuszczono)

Rozdział 1 – Przepisy ogólne

Art. 2 – uzupełnienie „słowniczka” o definicje: „dokumentu szczególnych wymagań bezpieczeństwa”, „dokumentu pro-

cedur bezpiecznej eksploatacji systemu teleinformatycznego”, „przedsiębiorcy”, „kierownika przedsiębiorcy”, „przetwarzania informacji niejawnych”, „ryzyka”, „szacowanego ryzyka” i „zarządzania ryzykiem” oraz „zatrudnienia”.

Art. 3 – rozszerza zakres stosowania kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniach sprawdzających: art. 50, art. 55 – wezwanie osoby do udziału w czynnościach, art. 65 – skutki wniesienia podania do organu niewłaściwego, art. 72 – adnotacje, art. 75 § 1, art. 77 § 1 – dopuszczenie każdego dowodu mogącego przyczynić się do wyjaśnienia sprawy i obowiązek wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, art. 103 – wstrzymanie biegu terminów w czasie zawieszenia postępowania, art. 109 § 1 – zasada pisemności decyzji, art. 125 § 1 – zasada pisemności postępowania, od którego służy zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego.

Rozdział 2 – Klasyfikowanie informacji niejawnych

Art. 5 – nowe definicje informacji niejawnych oznaczonych poszczególnymi klauzulami. „Ścisłe tajne” – wyjątkowo poważna szkoda dla Rzeczypospolitej Polskiej (z wyszczególnieniem przypadków), „tajne” – poważna szkoda dla Rzeczypospolitej Polskiej (z wyszczególnieniem przypadków), „poufne” – szkoda dla Rzeczypospolitej Polskiej (z wyszczególnieniem przypadków), „zastrzeżone” – szkodliwy wpływ na wykonywanie przez organy władzy publicznej lub inne jednostki organizacyjne zadań (z wyszczególnieniem zakresu zadań).

Art. 6 – odejście od zdefiniowanych z góry okresów obowiązywania klauzul na rzecz możliwości zniesienia lub zmiany klauzuli w przypadku ustania lub zmiany ustawowych przesłanek ochrony. Obowiązek przeglądu wszystkich wytworzonych dokumentów niejawnych raz na 5 lat.

Art. 9 – możliwość odwołania się od decyzji wytwórcy, odmawiającej skorygowania klauzuli tajności, do ABW lub SKW, a jeżeli stroną sporu jest ABW lub SKW – do Prezesa Rady Ministrów.

Rozdział 3 – Organizacja ochrony informacji niejawnych

Art. 11 – wprowadzenie instytucji jednej krajowej władzy bezpieczeństwa – ABW – odpowiedzialnej za ochronę informacji niejawnych wymienianych z NATO, Unią Europejską i innymi organizacjami międzynarodowymi.

Art. 12 – uprawnienia ABW i SKW w zakresie kontroli stanu zabezpieczenia wszystkich informacji niejawnych (nie tylko tajemnicy państwowej). Kontrola postępowań sprawdzających prowadzonych przez ABW i SKW – przez Prezesa Rady Ministrów.

Rozdział 4 – Szkolenie w zakresie ochrony informacji niejawnych

Art. 19 – obowiązek dla ABW i SKW prowadzenia szkoleń kierowników jednostek organizacyjnych, **w których są przetwarzane informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” lub „tajne” – wspólnie z pełnomocnikami ochrony. Pełnomocnicy ochrony będą szkolić raz na 5 lat wszystkie osoby mające dostęp do informacji niejawnych. Policja zwolniona jest z pokrywania kosztów szkoleń przeprowadzanych przez ABW.**

Rozdział 5 – Bezpieczeństwo osobowe

Art. 21 – zniesienie obowiązku prowadzenia postępowań sprawdzających wobec osób, które mają uzyskać dostęp do informacji niejawnych o klauzuli „zastrzeżone”. Dostęp do tych informacji będzie możliwy na podstawie pisemnego upoważnienia kierownika jednostki organizacyjnej po odbyciu stosownego przeszkolenia.

Art. 22 i 23 – dwa rodzaje postępowań sprawdzających: zwykłe – do klauzuli „poufne”, poszerzone – do klauzuli „tajne” i „ściśle tajne”. **Jednoznaczne stwierdzenie, że ABW przeprowadza poszerzone postępowania sprawdzające wobec pełnomocników ochrony, ich zastępców i osób przewidzianych na te stanowiska w SKW, AW, CBA, BOR, Policji, Służbie Więziennej i Straży Granicznej.** Postępowania sprawdzające i kontrole wobec pracowników, funkcjonariuszy, żołnierzy oraz osób ubiegających się o przyjęcie do pracy lub służby będą prowadziły samodzielnie, tak jak do tej pory, wskazane w ustawie służby lub organy, w tym Policja (uzupełnione o Biuro Ochrony Rządu). **W zakresie postępowań sprawdzających i kontrolnych służbom i organom będą przysługiwały uprawnienia ABW oraz SKW.**

Art. 25 – prawo osoby sprawdzanej do ustosunkowania się do pojawiających się wątpliwości już w postępowaniu zwykłym.

Art. 30 – zniesienie automatycznego zakazu posiadania poświadczenia bezpieczeństwa przez osoby skazane prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego; nakazanie oceny wątpliwości związanych z czynem, za który nastąpiło skazanie.

Art. 33 – w postępowaniu kontrolnym wprowadzenie procedury wstępnej weryfikacji niepotwierdzonych negatywnych informacji dotyczących osoby sprawdzanej.

Art. 34 – nie przeprowadza się postępowania sprawdzającego wobec osób legitymujących się ważnym poświadczeniem bezpieczeństwa do danej klauzuli, **z wyjątkiem poświadczeń wydanych przez służby upoważnione do prowadzenia samodzielnych postępowań sprawdzających wobec swoich funkcjonariuszy i pracowników (art. 23 ust. 5).** Wyjątek ten wprowadzono – jak wynika z uzasadnienia pro-

jektu ustawy – ponieważ postępowania sprawdzające w tych służbach zostały wyłączone spod kontroli prawidłowości postępowań sprawdzających, o której mowa w art. 12.

Rozdział 6 – Postępowanie odwoławcze i skargowe, wznowienie postępowania

Art. 35 – odwołanie do prezesa Rady Ministrów od decyzji o odmowie lub cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa oraz o umorzeniu postępowania sprawdzającego lub kontrolnego przysługuje nie tylko osobom, wobec których postępowanie było prowadzone przez ABW lub SKW, lecz także tym, wobec których postępowania prowadziły uprawnione do samodzielnego prowadzenia postępowań sprawdzających, w tym Policja.

Art. 39-41 – możliwość wznowienia postępowania sprawdzającego lub kontrolnego, jeżeli decyzja o odmowie lub cofnięciu poświadczenia bezpieczeństwa została wydana w związku z postępowaniem karnym lub wyrokiem skazującym, a postępowanie karne zostało następnie umorzone lub zakończone uniewinnieniem osoby sprawdzanej.

Rozdział 7 – Kancelarie tajne. Środki bezpieczeństwa fizycznego

Obowiązek ustalenia przez kierowników jednostek organizacyjnych poziomu zagrożenia ujawnienia informacji niejawnych i szacowania ryzyka. Zmiany zmierzają w kierunku złagodzenia wymagań dla podmiotów dysponujących wyłącznie informacjami o klauzulach tajności „zastrzeżone” lub „poufne”; utrzymano wysokie wymagania przy zabezpieczeniu informacji oznaczonych klauzulą „ściśle tajne” lub „tajne”.

Art. 42 – obowiązek organizacji kancelarii tajnej będą miały jedynie jednostki organizacyjne dysponujące informacjami oznaczonymi klauzulami „ściśle tajne” lub „tajne”. Kierownik jednostki organizacyjnej może wyrazić zgodę na przetwarzanie w kancelarii tajnej informacji niejawnych o klauzuli „poufne” lub „zastrzeżone”. W uzasadnionych przypadkach będzie można zorganizować kancelarię tajną obsługując dwie lub więcej jednostek organizacyjnych za porozumieniem kierowników tych jednostek i po uzyskaniu zgody ABW lub SKW. Obowiązek informowania ABW lub SKW o utworzeniu lub likwidacji kancelarii tajnej.

Art. 43 – kierownik jednostki organizacyjnej zatwierdza opracowany przez pełnomocnika ochrony sposób i tryb przetwarzania informacji niejawnych o klauzuli „poufne” w podległych komórkach organizacyjnych; podobna regulacja dotyczy informacji niejawnych o klauzuli „zastrzeżone”.

Art. 44 – możliwość tworzenia w jednostkach organizacyjnych – uprawnionych na podstawie art. 47 ust. 3 do odrębnego regulowania szczególnego sposobu organizacji kancelarii tajnych (m.in. Komendanta Głównego Policji) – innych niż kancelarie tajne komórek organizacyjnych odpowiedzialnych za przetwarzanie informacji niejawnych. Przepis ten będzie miał zastosowanie m.in. do terenowych komórek organizacyjnych Komendy Głównej Policji. W tych przypadkach obowiązki pełnomocników ochrony mogą wykonywać kierownicy komórek organizacyjnych.

Rozdział 8 – Bezpieczeństwo teleinformatyczne

Art. 48 – nowa zasada polegająca na tym, że akredytacji bezpieczeństwa teleinformatycznego dla systemów przetwarzających informacje oznaczone klauzulą „zastrzeżone” bę-

dzie udzielał kierownik jednostki organizacyjnej, w której będzie funkcjonal system, przez zatwierdzenie dokumentacji bezpieczeństwa teleinformatycznego. „Świadectwo akredytacji” zastąpi dotychczasowy „certyfikat akredytacji”.

Art. 49 – najistotniejszym elementem dokumentu szczególnych wymagań bezpieczeństwa jest ocena ryzyka dla bezpieczeństwa informacji niejawnych oraz zarządzanie tym ryzykiem.

Art. 50 – wprowadzono zasadę certyfikowania środków ochrony elektromagnetycznej, przeznaczonych dla informacji niejawnych o klauzuli „poufne” lub wyższej, certyfikowania urządzeń i narzędzi kryptograficznych zaś – od klauzuli „zastrzeżone”.

Art. 51 – wyłącza się z obowiązku akredytacji bezpieczeństwa teleinformatycznego systemy teleinformatyczne, których istotą jest to, że służą wyłącznie do pozyskiwania w sposób niejawny informacji uzyskanych w trakcie czynności operacyjno-rozpoznawczych przez uprawnione do tego podmioty.

Rozdział 9 – Bezpieczeństwo przemysłowe

Art. 54 – świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego potwierdza zdolność przedsiębiorcy do ochrony informacji niejawnych o klauzuli „poufne” lub wyższej. W przypadku przedsiębiorstw wykonujących działalność osobiście zniesiono obowiązek uzyskiwania świadectw bezpieczeństwa przemysłowego i większość rygorów z tym związanych; dokumentem potwierdzającym rękojmię zachowania tajemnicy przez przedsiębiorcę będzie poświadczenie bezpieczeństwa.

Art. 60 – zwalnia przedsiębiorców ubiegających się o świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego trzeciego stopnia z kosztownego obowiązku tworzenia pionu ochrony.

Art. 64 – określa przesłanki odmowy, a art. 66 – przesłanki cofnięcia świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego.

Rozdział 10 – Ewidencje i udostępnianie danych oraz akt postępowań sprawdzających, kontrolnych i postępowań bezpieczeństwa przemysłowego

Art. 72 – oprócz wprost wskazanych w ustawie przypadków akta postępowania sprawdzającego mogą być udostępnione wyłącznie do celów postępowania sprawdzającego wobec tej samej osoby. Wyklucza to wykorzystywanie tych akt w polityce kadrowej, postępowaniach dyscyplinarnych lub jakichkolwiek innych tego rodzaju sytuacjach.

Rozdział 11 – Zmiany w przepisach obowiązujących

W art. 74-180 dokonano przeglądu obowiązującego ustawodawstwa, eliminując użycie pojęcia „służby ochrony państwa” – zastąpiły je sformułowania „ABW lub SKW”, oraz pojęć „tajemnica państwowa” i „tajemnica służbowa” – zastąpiły je określenia poszczególnych klauzul albo termin „informacje niejawne”. Usunięto również przepisy, przewidujące nadawanie określonym dokumentom klauzul tajności bez związku z przesłankami określonymi w art. 5 ustawy, ale w przypadku szczególnie wrażliwych informacji przekazywanych przez obywateli organom państwa, takich jak **oświadczenia majątkowe lub tajemnica skarbową, wprowadzono obowiązek ich ochrony na poziomie przewidzianym dla ochrony informacji niejawnych o klauzuli „zastrzeżone”**.

Art. 84 – zmiana ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach: w art. 5 ust. 5 – wyrazy „stanowią tajemnicę państwową” zastąpiono wyrazami „podlegają ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych”, w art. 17 ust. 1a pkt 2 lit. b zamiast wyrazów „tajemnic ustawowo chronionych” użyto wyrazów „tajemnic prawnie chronionych”, w art. 17 ust. 3 pkt 1 wyrazy „tajemnicę pań-

stwową lub służbową” zastąpiono wyrazami „informacje niejawne”.

Art. 92 – zmiana ustawy o Policji: w art. 14 ust. 5 zastąpiono nazwę dotychczasowej ustawy o ochronie informacji niejawnych nazwą nowej ustawy; w art. 17 ust. 1 pkt 8 wyrazy „tajemnicę państwową” zastąpiono wyrazami „informacje niejawne”; w art. 27 ust. 1 w rocie ślubowania zamiast wyrazów „strzec tajemnicy państwowej i służbowej” użyto wyrazów „strzec tajemnic związanych ze służbą”; w art. 62 ust. 5 przyjęto dla oświadczeń majątkowych klauzulę „zastrzeżone”; w art. 132 ust. 3 pkt 9 wyrazy „tajemnicę państwową i służbową” zastąpiono wyrazami „informacje niejawne”.

Art. 108 – w art. 180 § 1 Kodeksu postępowania karnego – respektowanie art. 9 ustawy o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych (...) przy zwalnianiu przez sąd lub prokuratora z tajemnicy oznaczonej klauzulami „poufne” i „zastrzeżone”.

Art. 121 – zmiana ustawy o ochronie danych osobowych: w art. 30 pkt 1 wyrazy „tajemnicę państwową” zastąpiono wyrazami „informacje niejawne”; w art. 32 ust. 1 pkt 4 wyrazy „tajemnicy państwowej” zastąpiono wyrazami „informacji niejawnych”; w art. 43 ust. 1 pkt 1 otrzymał brzmienie „1) zawierających informacje niejawne” w miejsce wyrazów „1) objętych tajemnicą państwową ze względu na obronność lub bezpieczeństwo państwa, ochronę życia i zdrowia ludzi, mienia lub bezpieczeństwa i porządku publicznego”.

Art. 140 – w art. 41 § 3 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia – jak w art. 108.

Rozdział 12 – Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 181 – obowiązek przeprowadzenia w ciągu 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy przeglądu wszystkich mate-

riałów wytworzonych pod rządami starej ustawy pod kątem ewentualnej zmiany lub zniesienia klauzuli tajności. Obowiązek ten nie dotyczy zbiorów materiałów spraw zakończonych oraz kartotek ewidencyjnych, w szczególności stanowiących materiał archiwalny przekazany do właściwych archiwów na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 182 – poświadczenia bezpieczeństwa wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność na okres wskazany w tych przepisach.

Art. 183 – wymóg posiadania wyższego wykształcenia dotyczy pełnomocników ochrony i ich zastępców zatrudnionych po dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 184 – kierownicy jednostek organizacyjnych, w których w dniu wejścia w życie ustawy funkcjonują kancelarie tajne, informują o nich w terminie 3 miesięcy od tej daty odpowiednio ABW lub SKW, z określeniem klauzuli tajności przetwarzanych informacji niejawnych.

Art. 185 – akredytacje systemów teleinformatycznych udzielone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują ważność do czasu dokonania w systemie zmian, które mogą mieć istotny wpływ na bezpieczeństwo teleinformatyczne, nie dłużej jednak niż przez okres 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 188 – do postępowań sprawdzających, kontrolnych i postępowań bezpieczeństwa przemysłowego wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 189 – przepisy wykonawcze wydane na podstawie enumeratywnie wymienionych przepisów dotychczasowej ustawy zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie nowej ustawy, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 191 – ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 131 (zmiana ustawy o żegludze śródlądowej), który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Załącznik do ustawy – wzór ankiety bezpieczeństwa osobowego

W treści ankiety odstąpiono od pytań, na które odpowiedzi nie miały istotnego znaczenia dla oceny rękojmi zachowania tajemnicy, doprecyzowano zaś inne pytania lub wprowadzono nowe. Odstąpiono od obowiązkowego oznaczania ankiety bezpieczeństwa osobowego klauzulą tajności, ponieważ zawarte w niej informacje zazwyczaj nie będą spełniać ustawowych przesłanek nadania klauzuli określonych w art. 5. Ze względu jednak na bardzo wrażliwy charakter niektórych informacji przekazywanych w ankiecie przyjęto, że ankiety wypełnione do postępowań zwykłych będą chronione według zasad określonych w ustawie dla informacji o klauzuli „zastrzeżone”, a dla postępowań poszerzonych – „poufne”.

Opracowano na podstawie tekstu ustawy i uzasadnienia do projektu rządowego.

Wrzesień 2010 r.

Krzysztof C H O I Ń S K I

radca prawny

Dyrektor Biura Prawnego

Komendy Głównej Policji

***Mianowanie osoby posiadającej stopień
wojskowy na odpowiedni stopień policyjny
(stanowisko prawne)***

Mianowanie osoby posiadającej stopień wojskowy na odpowiedni stopień policyjny regulują przepisy art. 56 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277, z późn. zm.). Odpowiedniość stopni policyjnych i wojskowych wskazuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie określenia stopni wojskowych Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego i Służby Kontrwywiadu Wojskowego odpowiadających stopniom policyjnym (Dz. U. nr 236, poz. 1706).

Zgodnie z dyspozycją art. 56 ust. 1 cyt. ustawy o Policji, osobę przyjmowaną do służby i posiadającą stopień wojskowy mianuje się na odpowiedni stopień policyjny. W ust. 2 tego artykułu stanowi się, że mianowanie to jest uzależnione od ukończenia szkolenia zawodowego wymienionego w art. 34 ust. 3: szkolenia zawodowego podstawowego, szkolenia zawodowego dla absolwentów szkół wyższych, ukończenia przez policjanta Wyższej Szkoły Policji.

Ustawodawca jednakże nie ustanawia żadnych dodatkowych kryteriów w tej materii. W związku z tym wymóg przewidywany w art. 56 ust. 2 zostanie spełniony przez ukończenie każdego z wymienionych szkoleń. Jest to zatem przykład sytuacji, gdy prawo nie rozróżnia; kierując się więc zasadą *lege non distinguente nec nostrum est distinguere* nie można, moim zdaniem, takiego rozróżnienia dokonywać. Ustawodawca wprawdzie nie posłużył się zwrotem „uzależnione jest od ukończenia szkolenia zawodowego podstawowego”, jednakże nie użył również innego sformułowania, np. przez dodanie w omawianym przepisie „wymaganego do mianowania na odpowiedni stopień policyjny”. Należy bowiem pamiętać, że w ciągu kilkunastu lat obowiązywania ustawy o Policji system i zasady szkolenia zmieniały się kilkakrotnie; także obecnie przepisy ustawy nie są adekwatne do praktyki systemu szkolenia, np. w zakresie uzyskiwania kwalifikacji zawodowych przez ukończenie Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie.

Sam zaś przepis art. 34 ust. 3 dotyczy mianowania na stanowiska służbowe, których zajmowanie zależy m.in. od posiadania kwalifikacji zawodowych wyższych lub podstawowych, stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie wymagań w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby, jakim powinni odpowiadać policjanci na stanowiskach komendantów Policji i innych stanowiskach służbowych oraz warunków ich mianowania na wyższe stanowiska służbowe (Dz. U. nr 123, poz. 857, z późn. zm.). Nie budzi wątpliwości, że do zajmowania stanowiska służbowego w Policji jest konieczne posiadanie odpowiednich do tego stanowiska kwalifikacji zawodowych (podstawowych lub wyższych), które uzyskuje się wyłącznie po ukończeniu odpowiedniego szkolenia w Policji. Taka zasada jednak nie obowiązuje w wypadku mianowa-

nia na stopnie policyjne, do których odnoszą się wprost przepisy ustawy.

Należy także zwrócić uwagę, że przepisy art. 56 ustawy o Policji stanowią *lex specialis* w odniesieniu do przepisów dotyczących mianowania na stopnie policyjne. Ukończenie szkolenia zawodowego określonego w art. 34 ust. 3 ustawy o Policji jest jedynym warunkiem wskazanym w ustawie, po którego spełnieniu osoba przyjęta do służby i posiadająca stopień wojskowy jest mianowana na odpowiedni stopień policyjny; to rozwiązanie różni się od unormowań, przewidujących jeszcze inne warunki umożliwiające mianowanie na stopień policyjny, zawartych w przepisach:

1) art. 49 ust. 1 i 2 – dotyczącego mianowania na pierwszy stopień policyjny w korpusie podoficerów Policji oraz na pierwszy stopień policyjny w korpusie aspirantów Policji, aspirantów lub oficerów Policji („1. Na pierwszy stopień policyjny w korpusie podoficerów Policji może być mianowany policjant, który spełnia warunki określone w art. 25 ust. 1 lub 2, ukończył szkolenie zawodowe podstawowe i został mianowany lub powołany na stanowisko, dla którego został określony stopień w korpusach podoficerów, aspirantów lub oficerów Policji. 2. Na pierwszy stopień policyjny w korpusie aspirantów Policji może być mianowany podoficer Policji, który spełnia warunki określone w art. 25 ust. 1 i został mianowany lub powołany na stanowisko, dla którego został określony stopień w korpusach aspirantów lub oficerów Policji”);

2) art. 50 – dotyczącego mianowania na pierwszy stopień policyjny w korpusie oficerów młodszych Policji („Na pierwszy stopień policyjny w korpusie oficerów młodszych Policji może być mianowany policjant, który spełnia warunki określone w art. 25 ust. 1, ukończył studia w Wyższej Szkole Policji lub szkolenie zawodowe dla absolwentów szkół wyższych, został mianowany lub powołany na stanowisko, dla

którego został określony stopień w korpusie oficerów Policji, i złożył egzamin oficerski”).

Przepisy art. 49 i 50 ustawy nie mają zastosowania do osób, o których mowa w art. 56 ust. 1 i 2.

Wprost także ustawodawca odmiennie uregulował właściwość do mianowania na pierwszy stopień oficerski w Policji osoby posiadającej stopień wojskowy podporucznika. Tym samym została wyrażona i podkreślona „istotność” wojskowego stopnia oficerskiego, gdyż nie wymaga się, by nadawał go osobie posiadającej taki stopień Prezydent RP jedynie z racji rozpoczęcia pełnienia przez nią służby w innej formacji. Nie są to zatem systemy (wojskowy i policyjny w zakresie nadawania stopni) całkowicie niezależnie. Relacja jest właściwie jednostronna, ponieważ ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2008 r. nr 141, poz. 892, z późn. zm.) nie przewiduje rozwiązania analogicznego do art. 56 ustawy o Policji. Taka była jednakże wola ustawodawcy, gdyż art. 56 ust. 1 ustawy o Policji, określający zasadę, obowiązuje w niezmiennym kształcie od samego początku, w toku uchwalania ustawy o służbie żołnierzy zawodowych zaś oraz kolejnych jej zmian nie wprowadzono takiego rozwiązania w odniesieniu do policjantów. Mamy zatem do czynienia z pewną asymetrią, co nie uprawnia do odmawiania stosowania przepisu art. 56 lub uzależniania jego zastosowania od spełnienia niewyrażonych w ustawie warunków.

Odnotowania wymaga jednak istotna różnica obu systemów, polegająca na ścisłym powiązaniu mianowania na stopień wojskowy ze stopniem etatowym stanowiska służbowego, na jakie żołnierz ma być wyznaczony (następuje to z dniem objęcia stanowiska służbowego – art. 31 ust. 1 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych), a w Policji – jedynie na stworzeniu możliwości awansowania w związku z mianowaniem na stanowisko służbowe, dla którego został określony dany stopień etatowy, rozumiany

jako najwyższy możliwy do uzyskania na tym stanowisku stopień policyjny.

Należy także zwrócić uwagę na okoliczność, że w Policji stopnie służbowe nie są w sposób ścisły i bezwzględny przypisane do stanowiska służbowego. Zależność jest tu raczej jednostronna; wskazuje się stopień etatowy, który po spełnieniu pozostałych warunków można otrzymać w ramach kolejnych awansów, zajmując dane stanowisko. Nie ma także przeszkód, i przepisy przewidują takie przypadki, by policjant posiadał wyższy stopień służbowy, aniżeli przewidziany dla danego stanowiska służbowego. Szkolenie zawodowe ma w założeniu, i wynika to wprost z art. 34 ust. 3 ustawy o Policji, służyć zdobyciu kwalifikacji do zajmowania danego stanowiska, *ergo* do wykonywania zadań na tym stanowisku. Jeśli zatem policjant przyjęty do służby i posiadający stopień wojskowy nie zajmuje stanowiska służbowego, na którym jest wymagane posiadanie kwalifikacji zawodowych wyższych, niecelowe i nieracjonalne jest uzależnianie mianowania na stopień oficerski od odbycia szkolenia zawodowego dla absolwentów szkół wyższych wyłącznie po to, by mógł otrzymać stopień oficerski w Policji w trybie tzw. weryfikacji stopnia, nawet uwzględniając liczne przewidziane w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków odbywania szkoleń zawodowych oraz doskonalenia zawodowego w Policji (Dz. U. nr 126, poz. 877, z późn. zm.) ułatwienia dla tej kategorii osób (§ 11 ust. 1 i 3).

Nieracjonalność tego wymogu łatwo zilustrować przykładem dwóch kandydatów, posiadających stopień wojskowy – np. w korpusie chorążych i oficerski, przyjmowanych do służby w Policji w tym samym czasie i na takie samo stanowisko służbowe, do którego zajmowania są wymagane kwalifikacje zawodowe podstawowe, i mających realizować takie same zadania. Zakładając, że stosujemy art. 56 we-

dług dotychczasowej praktyki, ich sytuacja przedstawiałaby się następująco:

1) bezpośrednio po przyjęciu do służby obaj są kierowani na szkolenie podstawowe, zgodnie z § 10 rozporządzenia „szkoleniowego”,

2) po ukończeniu szkolenia podstawowego i zdobyciu kwalifikacji zawodowych podstawowych wracają do jednostki i zostają mianowani na stanowisko służbowe, a jednocześnie posiadający stopień chorążego zostaje mianowany aspirantem Policji, a posiadającemu wojskowy stopień oficerski pozostaje awans na ogólnych zasadach przyjętych w Policji,

3) pierwszy z nich po spełnieniu innych wymogów, np. stażu służby, podąża dalszą drogą kariery, drugi oczekuje na skierowanie przez przełożonego na szkolenie dla absolwentów szkół wyższych, bez którego nie może skorzystać z udogodnień przewidzianych w rozporządzeniu (przy czym przełożony odpowiadając za realizację zadań nie zawsze jest zainteresowany takim obrotem sprawy ze względu na odebranie na czas szkolenia od zadań jednostki), a nabyte kwalifikacje zawodowe nie muszą być rzeczywiście wykorzystane przez policjanta po zakończeniu szkolenia ze względu na zajmowane stanowisko i realizowane zadania, jedynym bowiem celem jest swoiście rozumiane „zweryfikowanie stopnia”; dodatkowym ograniczeniem jest również przepis § 4 cyt. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 czerwca 2007 r., zgodnie z którym szkolenie zawodowe dla absolwentów szkół wyższych prowadzi się dla policjantów w służbie stałej. W tej kwestii nie wskazuje ono możliwości wyłączenia tego warunku, chyba że za taką przyjąć przepis art. 34 ust. 2 ustawy o Policji.

Wszelkie pozostałe skutki – ekonomiczne (koszty szkolenia) i społeczne czy psychologiczne pomijam, by nie zaciemniać wyводу. Przytoczony przykład uzasadnia także wątpliwości co do równości szans policjantów w obu sytuacjach.

Celowe jest odbywanie szkolenia dla absolwentów szkół wyższych przez policjanta posiadającego stopień wojskowy oficerski wówczas, gdy ma on wykonywać zadania służbowe na stanowisku, na którym są wymagane wyższe kwalifikacje zawodowe.

Powyższe rozwiązania nie dotyczą osoby przyjmowanej do służby na podstawie art. 25a ust. 1 ustawy o Policji – funkcjonariusza przeniesionego do służby w Policji. Zgodnie bowiem z treścią art. 56 ust. 4 cyt. ustawy, osoby przyjmowane do służby na podstawie art. 25a ust. 1 i posiadające stopień Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego lub Służby Kontrwywiadu Wojskowego – mianuje się na odpowiedni stopień policyjny.

Omówione problemy przestaną być w dużej części aktualne w razie przyjęcia nowej proponowanej regulacji w ustawie o Policji, która wiele z wymienionych spraw określa jednoznacznie. Projekt przewiduje nowe brzmienie całego art. 56:

„Art. 56. 1. Osobę przyjmowaną do służby na podstawie art. 25a ust. 1 i posiadającą stopień Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej lub stopień wojskowy mianuje się na odpowiedni stopień policyjny.

2. Osobę przyjmowaną do służby i posiadającą stopień wojskowy mianuje się na odpowiedni stopień policyjny po ukończeniu szkolenia zawodowego podstawowego.

3. Komendant Główny Policji może mianować na odpowiedni stopień policyjny osobę, o której mowa w ust. 2, bez ukończenia szkolenia zawodowego podstawowego, jeżeli osoba ta wykazuje kwalifikacje lub umiejętności szczególnie

przydatne do pełnienia służby w Policji i przemawia za tym interes służby.

4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio do osób posiadających stopień Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Służby Więziennej przyjmowanych do służby po zwolnieniu ze służby, w której nabyli ten stopień.

5. Przy przyjmowaniu do służby osoby posiadającej stopień wojskowy podporucznika, stopień podporucznika Straży Granicznej, podporucznika Biura Ochrony Rządu, młodszego kapitana Państwowej Straży Pożarnej, podporucznika Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, podporucznika Agencji Wywiadu, podporucznika Służby Wywiadu Wojskowego, podporucznika Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub podporucznika Służby Więziennej na pierwszy stopień oficerski mianuje Komendant Główny Policji.”.

W kontekście analizowanej sprawy należy zauważyć, że posługiwanie się wyrażeniem „weryfikacja stopnia oficerskiego” nie znajduje podstaw w obowiązującym stanie prawnym.

Powyższe stanowisko należałoby wykorzystać do pogłębionej analizy dotychczasowej praktyki w tego rodzaju sprawach.

Wrzesień 2009 r.

Danuta T R U Ś

radca prawny

Komenda Główna Policji

Krzysztof C H O I Ń S K I

radca prawny

Dyrektor Biura Prawnego

Komendy Głównej Policji

***Zasadność użycia broni palnej, a tym samym
wdrożenia czynności przed użyciem broni
palnej, w tym oddania strzałów ostrzegaw-
czych przez policjanta z KPP w Hajnówce
(stanowisko prawne)***

Niniejsze stanowisko sformułowano na podstawie stanu faktycznego, przedstawionego przez Dyrektora Biura Kontroli; zapoznano się z dołączonymi do pisma dokumentami, w tym z postanowieniem Prokuratora Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 31 maja 2010 r.

W dniu 24 listopada 2009 r. patrol zmotoryzowany, w skład którego wchodziłi policjanci D. H. i G. K., otrzymał polecenie dyżurnego KPP w Hajnówce podjęcia pościgu za sprawcą kradzieży ciągnika siodłowego marki Volvo wraz z cysterną. W pościgu za pojazdem policjanci używali sygnałów świetlnych i dźwiękowych oraz wydawali polecenia przez megafon. Kierowca pojazdu jednak się nie zatrzymał, nawet na sygnał funkcjonariuszy Straży Granicznej w Narzewce. Ścigany jechał z prędkością około 90 km/h przez całą

szerokość jezdni, co uniemożliwiało policjantom wyprzedzenie go. Swoją jazdą zmuszał też kierowców jadących z naprzeciwka do nagłego zjeżdżania na pobocze. Po przejechaniu około 40 km skręcił w okolicy Tarnopola w drogę leśną. Następnie, po przejechaniu jeszcze około 2 km i zmniejszeniu prędkości, kierowca wyskoczył z kabiny pojazdu i pieszo uciekał w głąb lasu. Za nim ruszył D. H.; drugi policjant sprawdzał w tym czasie, czy w kabinie znajdują się inne osoby. D. H. zauważył w ręku ściganego ciemny przedmiot. Kilkakrotnie wezwał uciekającego okrzykiem „stój Policja”, do zatrzymania się, a gdy ten nie zareagował, policjant krzyknął „stój, bo będę strzelał”. Ponieważ wezwania te okazały się bezskuteczne, D. H. oddał trzykrotnie strzał ostrzegawczy w górę. Po trzecim strzale ostrzegawczym uciekający potknął się i przewrócił, co pozwoliło policjantom obezwładnić go i zatrzymać. Znaleziono przy nim za ziemi rękawiczki. Zdaniem D. H., mogły one być tym przedmiotem, który wcześniej policjant widział w ręku uciekającego zaraz po opuszczeniu przez niego kabiny pojazdu.

Podstawą prawną użycia broni przez policjantów są przepisy art. 17 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277, z późn. zm.). Szczegółowe warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej przez policjantów określają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu postępowania przy użyciu broni palnej przez policjantów oraz zasad użycia broni palnej przez oddziały i pododdziały zwarte Policji (Dz. U. nr 135, poz. 1132). Przepis art. 17 ust. 1 cyt. ustawy określa enumeratywnie przesłanki użycia broni palnej.

W opisanym stanie faktycznym i prawnym podjęcie przez policjanta decyzji o użyciu broni, a tym samym podjęcie i wykonanie czynności przed użyciem broni palnej, w tym oddanie strzałów ostrzegawczych, mogło znajdować oparcie w przepisach art. 17 ust. 1 pkt 1 lub 6 ustawy o Po-

licji (w przekonaniu D. H. uciekający pieszo sprawca kradzieży pojazdu – po 40-kilometrowej ucieczce tym pojazdem, stwarzającej bezpośrednio zagrożenie dla bezpieczeństwa powszechnego – trzymał w ręku jakiś ciemny przedmiot, który co prawda okazał się rękawiczkami, ale mógł być niebezpiecznym narzędziem). W sprawie istotne jest bowiem także osobiste odczucie, przekonanie policjanta o zaistnieniu przesłanek użycia broni palnej, a takie przekonanie mógł wywołać ciemny przedmiot w ręku ściganego. Ze względu na obiektywne okoliczności zdarzenia czy np. zachowanie sprawcy policjant może działać w błędzie (w najbardziej oczywistym wypadku posłużenie się przedmiotem mającym wygląd broni, lecz niebędącym bronią), co także należy brać pod uwagę, analizując daną sprawę. Uogólnienia, automatyzm ocen *ex post* są obarczone dużym ryzykiem błędu.

Również wcześniejsze zachowanie sprawcy mogło sugerować, że jego działanie miało cechy zamachu – jeśli nie na życie, to przynajmniej na zdrowie policjantów (choć nie można tego ocenić na podstawie przedstawionych dokumentów).

Opisane okoliczności przemawiają za przychyleniem się do poglądu o dopuszczalności użycia broni w analizowanej sytuacji, a w każdym razie za przyjęciem, że uprawnione było podjęcie czynności przed użyciem broni palnej, w tym oddanie strzału ostrzegawczego, co zaistniało w omawianym wypadku.

Należy wszakże zauważyć, że dla oceny prawidłowości postępowania znaczenie ma sytuacja lub stan istniejący w chwili użycia broni. Podejmując decyzję o użyciu broni i przystępując do czynności wskazanych w § 3 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lipca 2005 r. policjanci muszą mieć na uwadze zarówno przesłanki dopuszczalności użycia broni palnej, jak i wymóg postępowania ze szczególną rozwagą, traktując broń palną jako środek szczególnie i ostateczny (patrz § 2 tego rozporządzenia). Działania po-

przedzające użycie broni nie mogą następować bez związku z sytuacjami wskazanymi w art. 17 ustawy o Policji. Jednakże stopień nasilenia przesłanek czy (jak ma to miejsce w niektórych sytuacjach) pewność co do ich zaistnienia (np. faktycznego charakteru działania osoby, wobec której czynności policjanta są skierowane) może być inna przy czynnościach poprzedzających użycie broni, jak wydanie okrzyku „Policja”, wezwanie „Stój – bo strzelam!”, wreszcie oddanie strzału ostrzegawczego w bezpiecznym kierunku, a inna w chwili użycia broni palnej w znaczeniu ścisłym.

Podejmowanie decyzji o użyciu broni i wykonywanie procedur przed jej użyciem, w tym oddanie strzałów ostrzegawczych, jest zawsze szczególnym i ostatecznym środkiem, którego oceny (w każdym konkretnym przypadku) dokonuje stosowny podmiot, zwłaszcza zaś prokurator i sąd.

Wrzesień 2010 r.

Maciej S Ł A W I Ń S K I

radca prawny

Komenda Główna Policji

Która jednostka organizacyjna Policji jest właściwa do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego wobec osoby czasowo oddelegowanej do służby (pracy) w innej jednostce organizacyjnej Policji?

W praktyce działań jednostek organizacyjnych Policji na rzecz ochrony informacji niejawnych powstał następujący problem: „W przypadku, gdy osoba została czasowo oddelegowana do służby/pracy w innej jednostce organizacyjnej i na stanowisku, na które została oddelegowana istnieje potrzeba wydania poświadczenia bezpieczeństwa upoważniającego do dostępu do informacji niejawnych o wyższej klauzuli tajności niż przez nią posiadane, która jednostka organizacyjna jest właściwa do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego?”

W razie delegowania policjanta do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277, z późn. zm.) jednostką organizacyjną właściwą do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, mającego na celu wydanie poświadczenia bezpieczeństwa do wyższej niż posiadane klauzuli tajności, jest jednostka, do której policjant został delegowany.

Przepis art. 3 ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. nr 196, poz. 1631, z późn. zm.) stanowi, że informacje niejawne mogą być udostępnione osobie tylko w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nią pracy lub pełnienia służby na zajmowanym stanowisku albo innej zleconej pracy. Z art. 29 zdanie pierwsze tejże ustawy wynika, że postępowania sprawdzające poszerzone i specjalne służby ochrony państwa przeprowadzają na pisemny wniosek osoby upoważnionej do obsady stanowiska, w tym kierownika jednostki organizacyjnej, art. 37 ust. 1 zaś stanowi, że zwykle postępowanie sprawdzające pełnomocnik ochrony przeprowadza na pisemne polecenie kierownika jednostki organizacyjnej. Z przytoczonych przepisów ustawy należy wyprowadzić zasadę, że kierownik jednostki organizacyjnej, w której policjant delegowany pełni służbę albo będzie pełnić służbę, decydując o zakresie informacji niejawnych, do których powinien mieć dostęp delegowany policjant, inicjuje przeprowadzenie postępowania sprawdzającego: zwykłego, poszerzonego i specjalnego.

Ta zasada odnosi się także do pracowników Policji (członków korpusu służby cywilnej i tzw. pracowników kontraktowych), delegowanych na podstawie art. 95 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. nr 227, poz. 1505) lub art. 77⁵ Kodeksu pracy.

O wszczęciu i sposobie zakończenia postępowania sprawdzającego powinien wiedzieć kierownik „macierzystej” jednostki organizacyjnej i jego pełnomocnik do spraw ochrony informacji niejawnych, chociażby ze względu na potrzebę wykorzystania akt poprzedniego postępowania sprawdzającego.

Sierpień 2010 r.

Danuta T R U Ś

radca prawny

Komenda Główna Policji

Krzysztof C H O I Ń S K I

radca prawny

Dyrektor Biura Prawnego

Komendy Głównej Policji

Interpretacja art. 110 ustawy o Policji (opinia prawna)

W przepisach art. 110 i n. ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. nr 43, poz. 277, z późn. zm.) unormowano zasady ustalania uprawnień policjantów do nagrody rocznej.

Szczegółowe warunki przyznawania policjantom nagród rocznych określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie przyznawania policjantom nagród i zapomóg, a także sposobu tworzenia funduszu nagród i zapomóg dla policjantów (Dz. U. nr 251, poz. 1859), wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 110b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

Zgodnie z dyspozycją ust. 1 art. 110 cyt. ustawy, za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym policjantowi przysługuje nagroda roczna w wysokości jednomiesięcznego uposażenia. Według ust. 2 art. 110 tejże ustawy wysokość nagrody rocznej ustala się w relacji do okresu służby pełnionej w roku kalendarzowym, za który przysługuje na-

groda, z wyłączeniem okresów niewykonywania zadań służbowych z innych przyczyn niż wymienione w art. 121 ust. 1.

W ust. 3 art. 110 ustawy o Policji zawarto przepis dotyczący okresu służby, za który przysługuje nagroda roczna – nie może on być krótszy niż 6 miesięcy kalendarzowych w roku kalendarzowym. Wyjątki zostały określone w art. 110 ust. 4 pkt 1-4 tej ustawy. W tym miejscu należy zauważyć, iż zgodnie z zasadami legislacji oraz wykładni przepisów wyjątki od zasad ustalonych w aktach prawnych należy interpretować ściśle, nie w sposób rozszerzający. Zasady te obejmują również przepisy płacowe.

Wśród wyjątków od zasady ustanowionej w przepisach art. 110 ust. 3 znajduje się regulacja art. 110 ust. 4 pkt 3 cyt. ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu warunkiem pełnienia służby przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy kalendarzowych nie bierze się pod uwagę przy ustalaniu uprawnień do nagrody rocznej za rok kalendarzowy, w którym policjant został zwolniony ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury lub renty bądź na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 6 i 7.

A zatem w art. 110 ust. 4 pkt 3 ustawy o Policji wskazano trzy sytuacje, umożliwiające przyznanie policjantowi nagrody rocznej bez zachowania warunku określonego w ust. 3:

- 1) zwolnienie policjanta ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury lub renty,
- 2) zwolnienie policjanta na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 6 (z powodu upływu okresu służby określonego w kontrakcie, jeżeli nie nastąpi zawarcie kolejnego kontraktu lub mianowanie na stałe),
- 3) zwolnienie policjanta ze służby na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 7 (z powodu upływu okresu próbnego służby kontraktowej, jeżeli policjant lub przełożony skorzystał z uprawnienia określonego w art. 28a ust. 4).

Przesłanki te nie muszą być spełnione łącznie, o czym świadczy przede wszystkim zastosowany w przepisie wyraz „bądź”, oznaczający alternatywę rozłączną. Przesłanki druga i trzecia wprost odnoszą się do sytuacji ściśle określonych w art. 41 ust. 2 ustawy o Policji. Przesłanka pierwsza została zaś sformułowana w sposób ogólny, szeroki. Nie ma więc uzasadnienia do interpretowania jej w sposób rozszerzający ani w sposób wąski poprzez odniesienie się wyłącznie do zwolnienia policjanta ze służby, np. na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy o Policji (z powodu nabycia prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia 30 lat wysługi emerytalnej). Gdyby bowiem wolą ustawodawcy było tak wąskie ustanowienie zwolnienia z obowiązku pełnienia służby przez okres 6 miesięcy kalendarzowych, odwołałby się do tego przepisu, jak zrobił to w pozostałych opisanych wyżej przypadkach, wskazując konkretne przepisy, tj. art. 41 ust. 2 pkt 6 i 7. Należy przyjąć, że ustawodawca jest racjonalny.

A jednak opisując przesłankę pierwszą, ustawodawca nie tylko nie powołał np. art. 41 ust. 2 pkt 4, lecz wręcz posłużył się zwrotem „zwolniony ze służby **w związku z** nabyciem (...)”, co pozwala uznać, iż przesłanka zachodzi w każdym przypadku zaistnienia każdego funkcjonalnego związku zwolnienia ze służby z nabyciem uprawnień do emerytury lub renty. Ogólna konstrukcja przepisu, pozostająca w związku przyczynowym z konkretnymi stanami faktycznymi, oznacza konieczność indywidualnego badania każdego przypadku.

Dlatego nie można podzielić poglądu, że przepisy art. 110 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji są niejasne, nieklarowne, a tym bardziej kontrowersyjne.

Kwiecień 2010 r.

Robert LEWANDOWSKI

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Pobieranie opłaty za przechowywanie broni
i amunicji złożonej do depozytu Policji
przez osobę deponującą, która weszła w jej
posiadanie po osobie zmarłej
(opinia prawna)***

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. nr 52, poz. 525, z późn. zm.) koszty związane z deponowaniem broni i amunicji ponosi osoba deponująca, która weszła w jej posiadanie po osobie zmarłej.

Przez osobę deponującą, która weszła w posiadanie broni po osobie zmarłej, o jakiej mowa w powyższym przepisie, należy rozumieć osobę deponującą, będącą jednocześnie spadkobiercą właściciela broni. W tym wypadku stosunek prawny przechowania broni i amunicji nawiązuje się bowiem z chwilą złożenia ich do depozytu pomiędzy osobą deponującą a organem przyjmującym je do depozytu. Wyłączona jest swoboda stron w uregulowaniu tego stosunku, a powstające w jego zakresie obowiązki i uprawnienia reguluje ustawa o broni i amunicji oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie (Dz. U. nr 152, poz. 1609).

W tym miejscu należy jednak podkreślić, że nie można uznać za w pełni trafne stanowiska reprezentowanego m.in. przez Biuro Prewencji KGP, zgodnie z którym koszty związane z depozytem ponosi jedynie ustanowiony prawomocnym orzeczeniem sądu spadkobierca broni. Stosownie bowiem do treści art. 924-925 kodeksu cywilnego spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, a spadek otwiera się z chwilą śmierci spadkodawcy. Wydanie przez sąd postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku ma zaś jedynie charakter deklaratoryjny, a nie konstruktywny. Tym bardziej że wystąpienie przez spadkobierców z wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku przez sąd, a następnie przeprowadzenie, w razie takiej konieczności, działu spadku w polskim systemie prawnym zależy od woli tych spadkobierców, w żadnym razie nie jest obowiązkiem prawnym. Nie można zatem wykluczyć, iż w konkretnej sprawie zostanie ustalone jeszcze przed prawomocnym orzeczeniem sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, że osoba deponująca jest spadkobiercą lub przynajmniej jednym ze współspadkobierców zmarłego posiadacza broni i amunicji.

Zgodnie z art. 1034 § 1 k.c. do chwili działu spadku spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe. Jeżeli jeden ze spadkobierców spełnił świadczenie, może żądać zwrotu od pozostałych spadkobierców w częściach, które odpowiadają wielkości ich udziałów.

W takiej sytuacji może mieć także zastosowanie art. 366 § 1 k.c., zgodnie z którym kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel (w omawianym przypadku Policja) może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych.

W razie nieustalenia spadkobiercy dotychczasowego posiadacza broni – zgodnie z art. 23 ustawy o broni i amunicji – należy przyjąć, iż została ona przekazana do depozytu

przez znalazcę (wprowadzenie do wyliczenia art. 23 ust. 2), a nie przez osobę, która weszła w jej posiadanie po osobie zmarłej (art. 23 ust. 1 pkt 3). Odmienna interpretacja – powodująca obciążanie kosztami deponowania broni i amunicji osoby deponującej broń po osobie zmarłej, która nie jest jej spadkobiercą (wyłącznym lub jednym ze współspadkobierców) – pozostawałaby w sprzeczności z *ratio legis* przytoczonych wyżej uregulowań prawnych, jakim było obciążenie omawianymi kosztami osoby, której przysługuje prawo własności broni, przy jednoczesnym zwolnieniu z tego obowiązku znalazcy przekazującego ją do depozytu. Trudno bowiem przyjąć, aby kosztami związanymi z deponowaniem broni i amunicji były obciążone osoby, które nie stały się spadkobiercami właściciela broni. Osoby takie nie mają żadnego interesu prawnego w przechowywaniu w depozycie broni, która nie jest ich własnością. Również w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego (art. 336 i art. 338) osoby takie nie są posiadaczami cudzej rzeczy, a tylko jej dzierżycielami, gdyż jedynie faktycznie władają nią za kogoś innego, nie mając prawa łączącego się z określonym władztwem nad tą rzeczą.

Z kolei, zgodnie z art. 23 ust. 3 ustawy o broni i amunicji, opłaty związane z deponowaniem broni i amunicji są pobierane od osoby składającej je do depozytu (z wyjątkiem znalazcy tej broni lub amunicji) po upływie roku od dnia ich złożenia do depozytu. *Ratio legis* tego przepisu oparte jest na założeniu, że osoba składająca broń i amunicję do depozytu Policji powinna mieć czas na ewentualne zadysponowanie bronią, stosownie do treści art. 23 ust. 2 powyższej ustawy, bez obowiązku ponoszenia przez rok kosztów związanych z jej deponowaniem. Przepis ten ma także zastosowanie do osoby deponującej, która weszła w posiadanie broni i amunicji po osobie zmarłej.

Maj 2010 r.

Danuta T R U Ś
radca prawny
Komenda Główna Policji

Dodatkowe wynagrodzenie radcy prawnego (stanowisko prawne)

Prawo radcy prawnego do dodatkowego wynagrodzenia z tytułu zastępstwa sądowego wynika z art. 22⁴ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. nr 10, poz. 65). Ustęp 2 tego artykułu mówi, że radca prawny jest uprawniony do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości nie niższej niż 65% kosztów zastępstwa sądowego zasądzonych na rzecz strony przez niego zastępowanej lub jej przyznanych w ugodzie, postępowaniu polubownym, arbitrażu zagranicznym lub w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli koszty te zostały ściągnięte od strony przeciwnej. W państwowych jednostkach sfery budżetowej wysokość i termin wypłaty wynagrodzenia określa umowa cywilnoprawna.

Tak sformułowany przepis uprawnia radcę prawnego, pozostającego w stosunku pracy, do dodatkowego wynagrodzenia z tytułu zastępstwa sądowego oprócz wymienionego w art. 22⁴ ust. 1 cyt. ustawy prawa do wynagrodzenia za pracę i do innych świadczeń określonych w układzie zbiorowym pracy lub w innych obowiązujących u pracodawcy aktach normujących problematykę wynagradzania pracowników i niezależnie od tego, czy przepisy te w ogóle przewidują taki składnik płacowy. Tym samym, na podstawie art. 22⁴ ust. 2 cyt. ustawy radca prawny może domagać się

wprost dodatkowego wynagrodzenia z tytułu zastępstwa sądowego w wysokości od 65% do 100% zasądzonych lub objętych ugodą kosztów sądowych.

Jeśli jednak pracodawcą radcy prawnego jest państwowa jednostka sfery budżetowej, wysokość i terminy wypłaty dodatkowego wynagrodzenia określa umowa cywilnoprawna (art. 22⁴ ust. 2 zdanie drugie cyt. ustawy). W takim stanie prawnym radca prawny zatrudniony w państwowej jednostce budżetowej może domagać się od pracodawcy zawarcia z nim umowy o dodatkowe wynagrodzenie z tytułu reprezentacji pracodawcy w postępowaniu sądowym, polubownym, arbitrażowym, czy egzekucyjnym, zakończonym zasądzeniem dla pracodawcy (mandanta) kosztów zastępstwa sądowego i wyegzekwowanych od dłużnika.

Należy podkreślić, że dopiero na podstawie zawartej umowy cywilnoprawnej radca prawny może domagać się spełnienia przewidzianych w niej świadczeń. Dochodzenie zawarcia umowy cywilnoprawnej o dodatkowe wynagrodzenie radcy prawnego z tytułu zastępstwa sądowego dotyczy również radców prawnych, pozostających w stosunku służbowym (art. 8 ust. 1 w związku z ust. 5 cyt. ustawy).

Komenda Główna Policji jest jednostką sfery budżetowej w rozumieniu art. 22⁴ ust. 2 zdanie drugie cyt. ustawy. Wchodzi w skład jednostek sektora finansów publicznych (art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych – Dz. U. nr 157, poz. 1240). Funkcję pracodawcy w Komendzie Głównej Policji sprawuje Komendant Główny Policji jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych (art. 53 ust. 1 ustawy o finansach publicznych). Jednocześnie należy zauważyć, że w świetle przepisów art. 25 ust. 2 w związku z ust. 9 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) kompetencje przewidziane dla dyrektora generalnego urzędu wykonuje Komendant Główny Policji, kierownik jednostki. Zgodnie z art. 25 ust. 4 pkt 2 ustawy o służbie

cywilnej Komendant Główny Policji jest kompetentny do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w Komendzie Głównej Policji. W ramach tego pojęcia mieszczą się zarówno oświadczenia woli, jak też działania prawne, czy inne działania wywołujące skutki prawne, niebędące oświadczeniami woli, jak np. udzielenie urlopu wypoczynkowego. Powyższy przepis koresponduje z art. 3¹ § 1 kodeksu pracy w brzmieniu: „Za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba”. W omawianym przypadku zatem jest to Komendant Główny Policji lub osoba przez niego upoważniona.

Lipiec 2010 r.

Robert ŻURAWSKI

radca prawny

Komenda Główna Policji

***Wystawianie przez Policję zaświadczeń
o zagubionych dokumentach osobistych
(opinia prawna)***

Osoba, której skradziono dokument osobisty, powinna zgłosić kradzież Policji.

W razie zagubienia dokumentu osobistego Policja nie jest zobowiązana do wydania zaświadczenia o tym fakcie. Przepis art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. nr 139, poz. 993, z późn. zm.) stanowi bowiem, że osoba, która utraciła dowód osobisty, jest obowiązana niezwłocznie zawiadomić o tym najbliższy organ gminy lub właściwą ze względu na miejsce pobytu polską placówkę konsularną. Organy te wydają zaświadczenie o utracie dowodu osobistego, ważne do czasu wydania nowego dokumentu, oraz powiadamiają o tym za pomocą dostępnych środków (w szczególności telefaksu lub poczty elektronicznej) organ, który wydał dowód osobisty, w celu unieważnienia dokumentu. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu osoba, która utraciła dowód osobisty, jest obowiązana wystąpić niezwłocznie do właściwego organu gminy o wydanie nowego dokumentu.

Tryb postępowania w sprawach utraty **dowodu osobistego** regulują przepisy rozdziału 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 lutego 2009 r. w sprawie wzoru dowodu osobistego oraz trybu postępowania w sprawach wydawania

dowodów osobistych, ich unieważniania, wymiany, zwrotu lub utraty (Dz. U. nr 47, poz. 384):

1. Zawiadomienie o utracie dowodu osobistego, o którym mowa w art. 42 ust. 1 ustawy, wymaga osobistego stawiennictwa osoby, która utraciła dowód osobisty, a w przypadku małoletnich lub osób ubezwłasnowolnionych – odpowiednio rodzica albo opiekuna lub kuratora ustanowionego przez sąd, w urzędzie obsługującym organ gminy lub w urzędzie konsularnym (§ 24 ust. 1 rozporządzenia).

2. Zawiadomienie, o którym mowa powyżej, składa się w formie pisemnej. Zawiadamiający jest obowiązany podać imię (imiona), nazwisko, adres zamieszkania, imiona rodziców, nazwisko rodowe matki posiadacza utraconego dowodu osobistego oraz wystawcę dowodu osobistego (§ 24 ust. 4 rozporządzenia).

3. Organ gminy lub konsul, powiadomieni o utracie dowodu osobistego, ustalają, w trybie określonym w § 24, zgodność danych posiadacza utraconego dowodu osobistego z danymi zawartymi w dostępnych rejestrach publicznych, innym dokumencie tożsamości, a gdy nie jest to możliwe – w innych dokumentach ze zdjęciem, jeżeli zaś posiadacz utraconego dowodu osobistego nie ma żadnego dokumentu – na podstawie oświadczenia zawiadamiającego (§ 25 ust. 1 rozporządzenia).

4. Organ gminy lub konsul wydaje osobie zawiadamiającej wolne od opłaty zaświadczenie o utracie dowodu osobistego, zawierające dane identyfikacyjne podane przez zawiadamiającego, oraz wzmiankę o podstawie ustalenia tożsamości (§ 25 ust. 2 rozporządzenia).

5. Organ gminy lub konsul niezwłocznie, nie później jednak niż następnego dnia roboczego po dniu zgłoszenia utraty, zawiadamia wystawcę dowodu osobistego o zgłoszeniu utraty (§ 26 ust. 1 rozporządzenia).

Sytuację związaną z **utrata prawa jazdy** regulują odpowiednie przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Przepis art. 98 ust. 1 stanowi, że osoba posiadająca uprawnienie do kierowania pojazdem jest obowiązana niezwłocznie zawiadomić starostę o utracie prawa jazdy, pozwolenia do kierowania tramwajem, o zniszczeniu tych dokumentów w stopniu powodującym ich nieczytelność, a także o zmianie stanu faktycznego wymagającego zmiany danych w nich zawartych. Ustęp 2 tegoż artykułu stanowi, iż w sytuacji, o której mowa powyżej, starosta, na wniosek osoby uprawnionej, wydaje za opłatą wórniki dokumentu pod warunkiem:

- 1) złożenia, pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, oświadczenia o utracie dokumentu;
- 2) zwrotu zniszczonego dokumentu albo
- 3) zwrotu wymagającego zmiany danych.

Kwestie związane z **utrata paszportu** regulują odpowiednie przepisy ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o dokumentach paszportowych (Dz. U. nr 143, poz. 1027, z późn. zm.). Przepis art. 36 ust. 1 stanowi, że osoba, która utraciła dokument paszportowy lub której dokument paszportowy uległ zniszczeniu, jest obowiązana niezwłocznie zawiadomić o tym organ paszportowy. Należy zwrócić uwagę na ust. 3 tego artykułu, zgodnie z którym jeśli osoba znalazła dokument paszportowy innej osoby, jest obowiązana do przekazania tego dokumentu do najbliższego organu paszportowego, Policji lub innego organu administracji publicznej, a organy te przekazują dokument organowi paszportowemu, który go wydał.

Sprawę **utrata dowodu rejestracyjnego** pojazdu regulują odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów (Dz. U. z 2007 r. nr 186, poz. 1322, z późn. zm.). Przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że

w razie utraty dowodu rejestracyjnego pojazdu organ rejestrujący na wniosek właściciela pojazdu wydaje wtórnik dowodu rejestracyjnego po:

- 1) przedstawieniu karty pojazdu, jeżeli była wydana;
- 2) przedstawieniu tablic rejestracyjnych;
- 3) przedstawieniu wyciągu z rejestru badań technicznych pojazdów, prowadzonego przez stację kontroli pojazdów, określającego termin następnego badania technicznego pojazdu;
- 4) złożeniu przez właściciela stosownego oświadczenia pod odpowiedzialnością karną za składanie fałszywych zeznań.

Z przepisu § 15 ust. 3 rozporządzenia wynika, że w razie utraty dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu, jeżeli była wydana, lub tablic (tablicy) rejestracyjnych, właściciel pojazdu składa stosowne oświadczenie.

Reasumując, w myśl przedstawionych przepisów prawnych nie istnieje podstawa do wydawania zaświadczeń o zagubieniu wymienionych dokumentów. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 217 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej wydaje zaświadczenia na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Zaświadczenie wydaje się, jeżeli:

- 1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa;
- 2) osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego (art. 217 § 2 kodeksu).

Przepisy prawa nie wymagają od Policji potwierdzenia faktu zagubienia wymienionych wyżej dokumentów.

Odnosnie do pkt 2 należy zwrócić uwagę na przepis art. 218 § 1 kodeksu, który stanowi, iż w przypadkach opisanych w art. 217 § 2 pkt 2 organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, potwierdzające fakty albo stan prawny, wynikające z prowadzonej przez ten or-

gan ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Policja zaś takich ewidencji i rejestrów nie prowadzi.

Ostatnim z opisywanych wypadków zagubienia dokumentów jest zgubienie dokumentu podróży przez cudzoziemca (nie chodzi tu o polski dokument podróży) i zgłoszenie tego faktu Policji. Przepisy ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2006 r. nr 234, poz. 1694, z późn. zm.) regulują tylko sytuację, gdy cudzoziemiec utracił kartę pobytu, polski dokument tożsamości lub polski dokument podróży dla cudzoziemca. Wówczas, zgodnie z art. 79 ust. 1 i 3 tej ustawy jest on obowiązany zawiadomić o tym wojewodę, który wydał ów polski dokument, w terminie 3 dni od dnia utraty. Przepisy te nie regulują jednak kwestii utraty zagranicznego dokumentu podróży cudzoziemca.

Organy władzy publicznej (w tym Policja) powinny działać na podstawie przepisów prawnych i w zakresie, jaki te przepisy stanowią, z czego wynika, iż wydawanie zaświadczeń o zgłoszeniu utraty dokumentu podróży przez cudzoziemca również nie należy do obowiązków Policji.

Cudzoziemiec, który utracił zagraniczny dokument podróży, powinien zgłosić ten fakt w rodzimej placówce dyplomatycznej, znajdującej się na terenie Polski.

Październik 2009 r.